

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

MAJ – CZERWIEC 2001

A.D.2001 – A.M.6129

Nr 476

SPIS TREŚCI

Członkowie Gwiazdni Okresu Efeskiego 34

Koniec Okresu Smyrny 41

Pytania Biblijne 43

Listy 45

Okруchy z przeszłości 46

Skorowidz wersetów Biblijnych 46

Plan konwencji w Orłówce i we Lwowie 48

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeto przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12

Członkowie Gwiazdni Okresu Efeskiego

(33 r. - 69 r. n.e.)

NINIEJSZY ARTYKUŁ jest kontynuacją naszej serii artykułów o członkach gwiazdnych rozpoczętej w numerze wrzesniowo-październikowym w 2000 r. Ta część zaczyna ciąg artykułów, który, jak się spodziewamy, będzie dość szczegółowym zbadaniem każdego z 49 członków gwiazdnych przedstawionych w tamtym numerze.

Okres Efeski Kościoła miał 12 członków gwiazdnych, z których wszyscy byli Apostołami. Poniżej przedstawiamy streszczoną biografię każdego z nich, rozpoczynając od Księcia tego okresu, św. Pawła. Kolumny w ramach zawierają informacje uzupełniające. O niektórych członkach gwiazdnych jest dostępnych więcej szczegółów, niż o innych. Tam, gdzie to było możliwe, dodaliśmy pewne odnośniki pomocne w dalszym studiowaniu.

Paweł (około 1. r. - 65. r. n. e.)

Apostoł, który został księciem okresu efeskiego Kościoła, był najpierw znany jako Saul. Pochodził z Tarsu i był Żydem czystej krwi, z pokolenia Beniamina, najmłodszego syna Jakuba. O Beniaminie prorocтво mówiło: „jako wilk porywający, rano jeść będzie łup, a wieczór będzie dzielił korzyść” (1 Moj. 49:27). Tertulian (ok. 145 r. - 220 r.), pisarz wczesnego okresu Kościoła, zauważył, iż to prorocтво wypełniło się w Pawle, który w swojej młodości niszczył trzodę Bożą, lecz w latach późniejszych karmił trzodę „dzieląc korzyść”.

Jako Saul faryzeusz (Filip. 3:5), uczony w każdym aspekcie Zakonu Żydowskiego i gorliwy w jego obronie, „niszczył” pierwotny Kościół, wtrącając wielu świętych do więzienia i zgadzając się na ich śmierć z powodu wielkiej wrogości w stosunku do nich (Dz. Ap. 8:3; 26:9-11).

Zwrot, który nastąpił w jego życiu po spotkaniu ze zmartwychwstałym Panem Jezusem w drodze do Damaszku, oznaczał obalenie wszystkich jego uprzedzeń odnośnie nowej „herezji”, nad której pokonaniem pracował do tej pory.

Wcześniej Apostoł Paweł nie przejawiał obaw, chociaż z Boskiej opatrności być może odczuwał niepokój w umyśle, kiedy był świadkiem wiary, szczerości i stałości wierzących pośród ich cierpień. Pan oczywiście znał właściwy czas na powołanie ostatniego Apostoła - tego, który miał zająć miejsce zdrajcy, Judasza Iszkarioty. Paweł relacjonuje pełnomocnictwo, jakie mu dano w Dz. Ap. 26:14-18:

„usłyszałem głos mówiący do siebie, a mówiący żydowskim językiem: Saulu! Saulu! przeczże mię prześladujesz? trudno tobie przeciwko ościeniowi wierząc.

A jam rzekł: Ktoś jest, Panie? A on rzekł: Jam jest Jezus, którego ty prześladujesz.

Ale wstań, a stań na nogach twoich; gdyżem ci się dlatego pokazał, abym cię uczynił sługą i świadkiem tak tych rzeczy, któreś widział, jako i innych, w których ci się pokażę.

Wyrwijając cię od tego ludu i od pogan, do których cię teraz posyłam,

Ku otworzeniu oczu ich, aby się nawrócili z ciemności do światłości, a z mocy szatańskiej do Boga, aby tak wzięli odpuszczenie grzechów i dział między poświęconymi przez wiarę, która jest we mnie.”

Tym sposobem Jezus dodał do liczby wybranych przez siebie Apostołów tego, o którym wiedział, iż

TERAŃNIEJSZA PRAWDA i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

PL ISSN 0239-4480

Czasopismo wydawane 4 razy rocznie (Zima, Wiosna, Lato, Jesień)

przez
ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

Redaktor

Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA.

Redaktor odpowiedzialny w Polsce

Piotr Woźnicki
ul. Zdobywców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki.

Roczna subskrypcja
15 zł

Inne publikacje:

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa

Edycje obcojęzyczne

angielska, duńska, francuska, niemiecka, portugalska, tamilska,
malajalam, kannada, ukraińska

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane:

- w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielonej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy;
- w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”;
- w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr 18 1020 1026 0000 1802 0014 8916.

Teraźniejsza Prawda będzie również wysyłana bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.

będzie zdolniejszy, niż wszyscy pozostali w niesieniu światu chwalebnej Ewangelii Królestwa. Płomienna gorliwość, która rozpałała jego wrogość, płonąła obecnie dla Chrystusa, rzucając takie światło ze Słowa Bożego, które miało obudzić tłumy i rozgrzać je Jego miłością, miłosierdziem i prawdą.

Od tego czasu trud Pawła ponoszony dla Chrystusa przynosił mu wielkie cierpienia (2 Kor. 11:23-30):

„... razach nad miarę, w więzieniach obficie, w śmierciach częstokroć. Od Żydów wziętem pięćkroć po czterdzieści plag bez jednej. Trzykroć był bity różgami; razem był kamionowany; trzykroć się ze mną okręt rozbił, dzień i noc byłem w głębokości morskiej... W pracy i w utrudzeniu, w niedosypianiu często, w głodzie, i w pragnieniu, w postach często, w zimnie, i w nagości... Jeśli się mam chlubić, z krewkości moich chlubić się będę.”

W trakcie wszystkich swoich cierpień Paweł oświadczał: „wszakże nie ja, ale łaska Boża, która jest ze mną” (1 Kor. 15:10). Niezwykle jest to, że znosząc prześladowanie Apostoła radował się, iż został policzony z tymi, którzy uprzednio byli jego ofiarami.

Naturalne umysłowe uzdolnienia Pawła były najwyższego rzędu. Miał on szerokie poglądy, niezwykłą zdolność rozumowania oraz zdolność wyrażania swoich myśli przekonującymi i stosownymi słowami. Do tych zalet trzeba dodać wpływ Ducha Świętego, który natchnął jego pisma i w zgodzie z pełnomocnictwem, jakie Paweł otrzymał, nadał im status wyroczeni Bożych. Apostoła Piotr, pisząc także pod natchnieniem, mówi o listach Pawła jako o Piśmie Świętym w takim samym znaczeniu jak o pismach Starego Testamentu (2 Piotra 3:15,16). Paweł, kiedy jego ziemski bieg prawie się już zakończył, miał pewność, iż walczył dobry bój i zachował wiarę. „Zatem,” - pisze Paweł - „odłożona mi jest korona sprawiedliwości, którą mi odda w on dzień Pan, sędzia sprawiedliwy, a nie tylko mnie, ale i wszystkim, którzy umiłowali sławne przyjście jego” (2 Tym 4:7, 8).

Odnosiniki

E6; 172, 207-210

E9:47, 52

E12:74, 75, 367, 598, 599, 659-662

P41:194

P45:127

Kilka użytecznych tekstów:

1 Tym. 2:7; Rzym. 1:1, 5; 1 Kor. 9:1, 2; 15:9 - ustanowiony Apostołem

Rzym. 11:13- Apostoła pogan

2 Kor. 11:5; 12:11 -nie ustępował najgłówniejszym Apostołom

Dz. Ap. 23:6; 26:5; Filip. 3:5 - faryzeusz

Piotr (około 1. r. p.n.e. - 67. r. n.e.)

Piotr, możliwe, iż najstarszy z Apostołów, był synem Jonasza, lub Jony (Jana 21:15). Miał na imię Szymon, lub Symeon i często jest nazywany tym imieniem

Co dwie głowy to nie jedna...

Apostołowie zostali rozesłani parami (Mar. 6:7). Jezus wybrał te osoby, które chciał, prawdopodobnie dobrać je tak, by tworzyły parę, a także, aby osobowość jednej z nich uzupełniała osobowość drugiej.

Pary

(w oparciu o Mat. 10:1-4; por. Mar. 3:13-19)

Piotr: odważny, popędliwy

Andrzej: uważny, ostrożny

Jakub: starszy cielesny brat w tej parze

Jan: młody, wrażliwy

Filip: analityczny

Bartłomiej (Natanael): szybki, zdecydowany

Tomasz: sceptyk

Mateusz: mąż wiary

Jakub (Mniejszy): napełniony wiarą „człowiek Czynu”

Juda: mąż oddany studiowaniu i doktrynom

Szymon Zelotes: entuzjastyczny, niezależny

Judasz Iszkarriot: konserwatywny, oszczędny

w Piśmie Świętym (Mat. 4:18). Mieszkał w Kaper-naum ze swoją żoną i teściową. Razem ze swoim ojcem i bratem Andrzejem był rybakiem na Morzu Galilejskim. Prawdopodobnie, tak jak Andrzej, był uczniem Jana Chrzciciela (Jana 1:35-41).

Jezus po przyjęciu go za ucznia nadał mu imię Szymon, pod którym jest obecnie powszechnie znany: „Tyś jest Szymon, syn Jonasza; ty będziesz nazwany Kiefas, co się wyklada Piotr” (Jana 1:42). Kiefas jest hebrajską formą słowa Piotr (greckie petros, skała lub kamień); tym samym nasz Pan wskazał na swoje oczekiwanie wielkiego rozwoju charakteru tego ucznia. Ta myśl została potwierdzona trochę później, kiedy Piotr po raz pierwszy wyraził swoje przekonanie, iż Jezus naprawdę jest obiecany Mesjaszem (Mat. 16:17, 18):

„Błogosławiony jesteś Szymonie, synu Jonaszowy! bo tego ciało i krew nie objawiły tobie, ale Ojciec mój, który jest w niebiesiech. A Ja ci też powiadam, żeś ty jest Piotr; a na tej opoce zbuduję kościół mój, a bramy piekielne nie przemogą go.”

Fundamentalna prawda, w swej naturze jak skała, została powierzona uczniowi, którego impulsywny i zmienny charakter z czasem został tak przemieniony, iż stał się on „żywym kamieniem” w chwalebnej Świątyni przyszłości, jak sam później wyjaśniał (1 Piotra 2:3-5).

Jezus obiecując mu klucze Królestwa Niebiańskiego wskazał, iż szczególnym przywilejem Piotra będzie głoszenie Słowa (1) Żydom - na przykład w dniu Pięćdziesiątnicy, tym sposobem otwierając

im wejście do zarodkowego Królestwa (Dz. Ap. 2:14-41); oraz (2) Poganom - na przykład w domu Korneliusza, zapraszając ich także do tego samego Królestwa (Dz. Ap. 10).

Jego gorliwość, czasami zbyt płomienna np. kiedy poprosił, by nie tylko jego stopy, lecz także jego ręce i głowa zostały omyte, jego otwarte wyznanie o przywiązaniu do Mistrza, jego pochopne, jednakże pełne uczucia skarcenie Jezusa za mówienie o oczekującym go cierpieniu i śmierci, świadczą o miłującej i gorącej naturze (Jana 13:2-9; 18:10,11; Mat. 16:21-23). Taka natura, po przemienieniu i oczyszczeniu pod wpływem Ducha Świętego, uczyniła z niego wielkiego sługę Bożego w służeniu światu światłem chwalebnej Ewangelii Królestwa.

Piotr był jednym z największych nosicieli światła, którzy kiedykolwiek żyli, świetlanym członkiem Gwiazdy okresu Efeskiego Kościoła, którego służba trwała przez całe stulecia i nawet dzisiaj oświetla ścieżkę sprawiedliwych.

Słowa Jezusa zapisane w Ew. Jana 21:18, 19 wydają się wskazywać, iż Piotr miał ponieść gwałtowną śmierć. Tradycja utrzymuje, iż poniósł on śmierć męczeńską w wieku około 67 lat, ukrzyżowany głową w dół.

Oдно́niki

E6: 486

E8: 147

E17: 92, 93

E13: 809-811

Rozszerzony Komentarz do Biblii

Andrzej (?-?)

Andrzej był mieszkańcem Betsaidy leżącej na brzegu jeziora Galilejskiego, synem Jonasza, bratem Szymona Piotra, i tak samo jak oni uprawiał zawód rybaka. Jego imię jest pochodzenia greckiego, ale było w użyciu pośród Żydów w owym czasie. Najpierw był on uczniem Jana Chrzciciela, który głosił chrzest pokuty w Betabarze nad Jordanem, przyjął Jezusa jako Mesjasza, kiedy Jan wyraźnie wskazał na Niego jako na „Baranka Bożego” (Jana 1:36).

Andrzej najpierw zatroszczył się o to, by przyprowadzić do Mistrza swojego brata Szymona, a następnie obydwoj zostali powołani przez Jezusa, do pójścia za Nim i uczestniczenia w dziele głoszenia Królestwa Bożego, stając się „rybitwami ludzi” (Marek 1:16-18). (Porównując tę relację z Ew. Jana 1:40-43 jest oczywiste, iż zarówno Piotr jak i Andrzej, musieli przynajmniej spotkać Jezusa, zanim zostali powołani - porównaj z Mat. 4:18-20 i Łuk. 5:1-11.)

W Piśmie Świętym mamy niewiele relacji o Andrzeju. Jest on wymieniony w związku z nakarmieniem 5000 ludzi (Jan 6:8); to do niego zwrócili się pewni Grecy - Żydowscy prozelici, przebywający w Jerozolimie z okazji Święta Przejścia - prosząc o spotkanie z Jezusem (Jana 12:20-22); przyłączył się on także do Szymona, Jakuba i Jana prosząc o dalsze

wyjaśnienie wzmianki uczynionej przez Pana na temat zniszczenia świątyni (Mar. 13:3).

Nie ma żadnych autentycznych zapisów o dalszej historii jego życia. Według tradycji jego służba miała miejsce w Scytili, Grecji i Tracji, mówi się, iż został ukrzyżowany w Achai, około 60 - 70 r. n.e. na krzyżu

o kształcie litery X, znanym później jako „krzyż św. Andrzeja.” Jest on patronem zarówno Szkocji, jak i Rosji.

Nie ma wątpliwości, że miał on pełny udział w pracy pozostałych Apostołów w głoszeniu Królestwa, w wylaniu Ducha Świętego w Dzień Pięćdziesiątnicy oraz że pomagał w założeniu, nauczaniu i budowaniu całego Kościoła. Niosąc w ten sposób światu światło Boskiej Prawdy, Andrzej z pewnością będzie siedział na jednym z 12 tronów, sądząc jedno z 12 figuralnych pokoleń Izraela w celu ich wiecznego błogosławienia (Mat. 19:27,28).

Jakub (? - około 44 r. n.e.)

Jakub, syn Zebedeusza i Salome, brat Jana, jest czasem zwany Jakubem Większym dla odróżnienia od innego Apostoła Jakuba, syna Alfeusza (o którym czasem jest mowa jako o Jakubie Mniejszym). Z zawodu, zgodnie z rodzinną tradycją, był on rybakiem, być może mieli oni nawet spółkę z rodziną Jonasza, tak, że bliskie związki łączyły obydwu synów z każdej rodziny, zanim stali się naśladowcami Jezusa. Jakub, tak jak pozostali, bez wahania odpowiedział na zaproszenie Pana, aby zostać „rybitwą ludzi” (Mat. 4:18-22; Łuk. 5:10).

Jakub był jednym z uprzywilejowanej trójki, która dzieliła niektóre z bardziej intymnych momentów życia Zbawiciela. Był on obecny przy przemienieniu Pana (Mat. 17:1-9), był świadkiem wzbudzenia córki Jaira (Mar. 5:22-43), jak również razem z Piotrem i Janem pozostał z Jezusem w ogrodzie Getsemane podczas godzin poprzedzających Jego zdradę (Mat. 26:36-46).

Pewną wskazówkę co do gorącego i impulsywnego charakteru Jakuba oraz jego brata Jana daje nam imię nadane im przez Pana, Boanerges, czyli Synowie Gromu. Zapowiadało to śmiałość oraz energiczność podczas wypełniania ich apostołskiej misji. Wydaje się zrozumiałe, iż łączyła ich bardzo miłująca i czuła przyjaźń - być może większa, niż innych Apostołów - z Mistrzem.

Jakub był pierwszym męczennikiem spośród Apostołów. Został ścięty w 44 r. n.e. z rozkazu Heroda Agrypy (Dz. Ap. 12:2). Tradycja utrzymuje, iż jego kat był tak głęboko poruszony śmiałym wyznaniem wiary Jakuba oraz jego gotowością poniesienia dla niej śmierci, iż on także stał się chrześcijaninem, w wyniku czego został również ścięty.

Przez swoją wierną służbę w posłannictwie Królestwa całemu narodowi Izraela i przez swą ofiarniczą śmierć dla sprawy Mistrza, on miał udział w niesieniu wszędzie światła ludowi Bożemu. Bez wątpienia przez całą wieczność będzie on zajmował

zaszczytne miejsce jako jeden z wiernych Apostołów Baranka (Obj. 21:14).

Jan (? - 100 r. n.e.)

Często wzmiankowany jako umiłowany uczeń (Jana 13:23; 19:26), Jan był synem Zebedeusza, urodził się prawdopodobnie w Betsaidzie Galilejskiej, gdzie razem z bratem Jakubem i towarzyszami Piotrem i Andrzejem, zajmował się rybołówstwem.

Od dzieciństwa wyćwiczony w Piśmie Świętym, razem z innymi „prawdziwymi Izraelitami” szukał obiecanego Mesjasza i bez wahania porzucił swoje sieci i poszedł za Jezusem, kiedy Mistrz powołał go na w pełni towarzyszącego Jemu ucznia (Mat. 4:21, 22). Wydaje się, iż jego rodzina znajdowała się w dość przychylnych okolicznościach i kiedy Jezus powołał braci na uczniów, mogli oni zostawić swojego ojca, by kontynuował swoje zajęcie z najętymi sługami (Mar. 1:19,20).

Pomimo tego, że Jan był znacznie młodszy od pozostałych Apostołów, cieszył się takim samym zaufaniem Mistrza jak każdy z nich. Był on jednym z tych, którzy byli świadkami wzbudzenia córki Jaira (Mar. 5:22-43) oraz był obecny przy przemienieniu Pana (Mat. 17:1-9). Był jednym z tych, którzy byli najbliższymi towarzyszami Mistrza w chwilach jego samotności i modlitw na osobności, nawet podczas agonii w Getsemane (Mat. 26:36-46).

Demonstrując swoją miłującą stałość Jan odważnie podążał za Panem w Jego ciężkich doświadczeniach w trakcie procesu, jak również stał przy nim podczas Jego stracenia, co stanowiło pewne zagrożenie i dla niego samego. Opieka nad Marią, matką Jezusa, została powierzona Janowi, co było końcowym dowodem wielkiej miłości oraz zaufania, jakie cechowało ich wzajemny związek (Jana 19:26, 27).

Wydaje się, iż Jan miał dom w Jerozolimie, do którego prawdopodobnie przyjął Marię po ukrzyżowaniu Jezusa. Na to, iż mieszkał on w tym mieście przez dłuższy czas po tych wydarzeniach wskazuje nam Gal. 2:1-9, gdzie Ap. Paweł zapisuje swoje spotkanie z Janem i innymi „filarami” kościoła w Jerozolimie około roku 52. Jego służba zaprowadziła go do wielu z nowo powstałych kościołów w Azji Mniejszej, jednakże dowody historyczne popierają pogląd, iż większa część jego pracy została dokonana w Efezie.

Kiedyś w późniejszych latach on został zesłany na wyspę Patmos na Morzu Egejskim, prawdopodobnie na mocy rozkazów panującego cesarza Domicjana i tam było mu dane „Objawienie Jezusa Chrystusa,... posłane... słudze swemu Janowi” (Obj. 1:1). Później Jan powrócił do Efezu, gdzie mówi się o nim, iż dożył wieku 100 lat.

Wrażenie o charakterze Jana, jakie uzyskujemy z Ewangelii, jego Listów oraz z kilku zapisków o jego życiu pozostawionych nam przez jego współczesnych, ukazuje nam mądrego, czułego i głęboko uduchowionego człowieka, nie pozbawionego namiętności i tak pokornego, iż nigdy nie nazywał siebie Apostołem.

Jego światło, jako godnego członka „dwunastu” podczas efeskiego okresu Kościoła, przywiodło tłumy do wiary chrześcijańskiej i nadal to czyni nawet w dzisiejszych czasach.

Filip (? - ?)

Filip pochodził z Betsaidy, miasta Andrzeja i Piotra i bez wątpienia był jednym z grona uczniów zgromadzonych wokół Jana Chrzcziciela, który głosił naukę o pokucie na terenach położonych po drugiej stronie Jordanu. Mając świadectwo Chrzcziciela odnośnie Jezusa, Piotr i Andrzej z Jakubem i Janem, swoimi towarzyszami w wierze, od razu przyłączyli się do Niego jako do obiecanego Mesjasza.

Jest oczywiste, iż inni już mówili Filipowi o Jezusie jako tym, który jest długo oczekiwanym Mesjaszem, a Pismo Święte poświadcza, iż „nazajutrz chciał Jezus wyniść do Galilei, i znalazł Filipa i rzekł mu: Pójdź za mną” (Jana 1:43). Filip nie wahał się tego uczynić. Pierwszą rzeczą, jaką zrobił było przyprowadzenie do Jezusa Natanaela (prawdopodobnie znanego także jako Bartłomiej). Oświadczając Natanaelowi, iż „Znaleźliśmy Tego, o którym pisał Mojżesz w zakonie, i prorocy”, Filip nalegał, by „poszedł i zobaczył” (Jana 1:45, 46).

Niewiele więcej jest zapisane o Apostole Filipie w Piśmie Świętym. To do niego Mistrz skierował pytanie dotyczące nakarmienia pięciu tysięcy: „Skąd kupimy chleba, aby ci jedli? Ale to mówił, kusząc go; bo on wiedział, co miał czynić (Jana 6:5,6).

Niektórzy sugerowali, iż piecza nad dostarczaniem żywności została już wcześniej powierzona Filipowi. Inni przypuszczają, że wiara Apostoła była słaba i Pan poddawał go próbie. Odpowiedź Filipa może popierać obydwaj przypuszczenia: „Za dwieście groszy chleba nie dosyć im będzie, choćby każdy z nich mało co wziął” (w. 7). Jego apel przy innej okazji „Panie! ukaż nam Ojca, a dosyć nam na tem”, (Jana 14:8) wskazuje, iż odczuwał on pewną trudność, być może bardziej niż inni Apostołowie, we wzniesieniu się ponad rzeczy dostrzegalne cielesnymi zmysłami. Być może, iż proste, szczere pytanie Filipa było źródłem pociechy dla wielu z podobnymi obawami.

{Filip *Apostoł* nie powinien być mylony z Filipem *Ewangelistą*, który był jednym z siedmiu diakonów wyznaczonych przez kościół w Jerozolimie (Dz. Ap. 6:1-7; 8:5-13, 26-40; 21:8). Jako Apostoła, Filip posiadałby moc przekazywania darów Ducha. Relacja w Dz. Ap. 8 rozdział pokazuje, iż Filip tam wymieniony nie mógł tego czynić.}

Nie ma wątpliwości, iż w słusznym czasie Filip dostąpił błogosławieństwa wylania Ducha Świętego i dowiódł swej zupełnej wierności powołaniu apostołskiemu. Jest on zatem dziedzicem niebiańskiego tronu, z którego będzie pomagał w karmieniu milionów tego świata Chlebem Żywota.

Bartłomiej (? - ?) Bartłomiej (syn *Tolmai*) jest najprawdopodobniej nazwiskiem Natanaela, przyjaciela Filipa i mieszkańca

Układ Nowego Testamentu. Nowy Testament w naszej angielskiej Biblii jest zasadniczo ułożony według gatunku literackiego (rodzaju literatury) każdej poszczególnej księgi. Jego 27 ksiąg ma także logiczną i do pewnego stopnia chronologiczną kolejność; księgi o życiu Jezusa Chrystusa (Ewangelie) są pierwsze, po nich następuje historyczna relacja o pierwszym pokoleniu kościoła (Dzieje Apostolskie) i jego korespondencja (21 listów). Nowy Testament kończy się ostatecznym przeznaczeniem kościoła i świata (Objawienie). Każdy z tych czterech typów ksiąg Nowego testamentu ma unikalne literackie cechy, które były od razu rozpoznawane przez ich pierwotnych czytelników, lecz które wymagają trochę więcej pracy z naszej strony, byśmy mogli je właściwie zinterpretować. Pomaga nam w tym zrozumienie historycznego i kulturowego kontekstu Nowego Testamentu.

Nowy testament na tle historycznym. Świat Żydów i pierwszych chrześcijan w pierwszym stuleciu był bardzo dynamiczny i kulturowo urozmaicony. Wzajemne oddziaływanie pomiędzy kulturową spuścizną odsuniętego od władzy Imperium Greckiego (Hellenistycznego), dominującym Imperium Rzymskim, rozproszonymi społecznościami Żydów oraz wieloma lokalnymi kulturami i religiami stworzyło stanowiący wyzwanie kontekst do głoszenia dobrej nowiny o Jezusie Chrystusie. Nasze starożytne kopie Nowego Testamentu ilustrują ten urozmaicony kontekst. Posiadamy około 5000 greckich manuskryptów Nowego Testamentu (w jego oryginalnym języku), w dodatku do około 8000 łacińskich manuskryptów (tłumaczeń na urzędowy język Imperium Rzymskiego), a także ponad 1000 manuskryptów zawierających tłumaczenia na starożytne języki lokalnych kultur w obrębie Imperium Rzymskiego. Oczywistym jest, iż Nowy Testament jest najlepiej poświadczonym starożytnym dokumentem na świecie. Konieczność głoszenia Bożego Nowego Przymierza wszystkim narodom wymagała tego, by mogli oni czytać postanowienia tego zmieniającego życie układu w swoim własnym języku.

- *Z King James Study Bible,*
wydanej przez Thomas Nelson,
Copyright
1988 przez Liberty University

Kany Galilejskiej (Jana 1:45-51; 21:2). Trzy ewangelie synoptyczne używają jego nazwiska, kiedy wymieniają go razem z innymi Apostołami, chociaż Jan nazywa go Natanaelem w Ew. Jana 21:2.

Jego towarzysz, Filip, rozpoznał w Jezusie długo oczekiwanego Mesjasza i bez wahania został jego uczniem. Pełen tej ufności Filip odszukał swojego przyjaciela Natanaela i obwieścił mu: „Znaleźliśmy onego, o którym pisał Mojżesz w zakonie i prorocy, Jezusa, syna Józefowego, z Nazaretu” (Jana 1:45).

Natanael, najwyraźniej człowiek o wnikliwym umyśle, sądził, iż Filip jest zbyt łatwowierny. Jego sceptyczne pytanie brzmiało: „Możesz z Nazaretu być co dobrego?” Jednakże w odpowiedzi na naleganie Filipa poszedł, by zobaczyć Jezusa.

Zbliżywszy się do Mistrza usłyszał jego oświadczenie: „Oto prawdziwie Izraelczyk, w którym nie masz zdrady!” (Jana 1:47). Natanael był zaskoczony. Jak Jezus mógł go znać? Nigdy wcześniej się nie spotkali. „Gdyś był pod figowym drzewem, widziałem cię” brzmiała odpowiedź naszego Pana, podkreślając to, iż Natanael często odpoczywał w cieniu drzewa figowego, by się modlić i oddawać rozmyślaniom (w.48). Wtedy odpowiedział pełen wiary: „Mistrzu! tyś jest on Syn Boży, tyś jest on Król Izraelski” (w.49). Przy tym wyznaniu Pan zapewnił go, iż uzyska on zrozumienie jeszcze większych prawd (w. 50, 51).

W tekście Biblijnym nie znajdujemy nic więcej na temat Natanaela/Bartłomieja jako osoby, chociaż tak jak pozostali Apostołowie, został on na pewno wysłany przez Mistrza „do owiec, które zginęły z domu Izraelskiego,” by głosić Królestwo Niebios, uzdrawiać chorych, wypędzać demony, wskrzeszać umarłych (Mat. 10:2-8). Nie istnieją na to żadne historyczne dowody, lecz tradycja twierdzi, iż jego praca misyjna zaprowadziła go do miast Azji Mniejszej, Armenii i Indii, i że poniósł śmierć męczeńską przez ukrzyżowanie.

Sam Jezus poświadczył, iż wszyscy z wyjątkiem jednego Apostoła zachowali słowo im powierzone i tak Bartłomiej „prawdziwie Izraelczyk” jest jednym z tych, którzy odziedziczą wielkie zaszczyty na tronie sędziowskim.

Oдно́шники

R4117-8

Tomasz (? - ?)

Nie można znaleźć żadnego biblijnego zapisu o powołaniu Tomasza do apostołstwa. Jest on wymieniony pośród dwunastu przez Mateusza (10:3), przez Marka (3:18) i przez Łukasza (6:15). Jego imię oznacza w hebrajskim „bliźniak,” jego grecki odpowiednik *Dydymus* ma to samo znaczenie.

Znane powiedzenie „wątpiący Tomasz” (Jana 20:24-29) powstało z jego niechęci uznania faktu zmartwychwstania Jezusa bez namacalnych dowodów. Był on nieobecny podczas wcześniejszych pojawień Jezusa po zmartwychwstaniu i sądził, iż jego bracia zostali zwiedzeni. „Jeżeli nie ujrzę w rękę jego znaków gwoździ, a nie włożę ręki mojej w bok jego, nie uwie-

rzę”. Osiem dni później kiedy Tomasz był obecny z innymi w zamkniętym pokoju, Jezus się pojawił, powitał ich i zwracając się do Tomasza rozwiął jego wątpliwości oraz nakazał mu, by „nie był niewiernym, ale wiernym.” Niezwykła odpowiedź Tomasza wskazywała na jego zupełne przekonanie: „Panie mój, i Boże mój.”

Jego praktycznemu, przyziemnemu umysłowi trudno było zrozumieć znaczenie słów Pana, kiedy mówił o miejscu, jakie Jezus miał dla nich przygotować. „Panie, nie wiemy, dokąd idziesz, jakże możemy znać drogę?” (Jana 14:5). Niemniej jednak okazał on wielką gotowość postępowania zgodnie ze swoimi przekonaniem, jak wtedy kiedy Jezus zaproponował ponowne udanie się do Judei, gdzie Żydzi niedawno usiłowali Go ukamienować: Tomasz powiedział do współuczniów: „Pójdźmy i my, abyśmy z nim pomarli” (Jana 11:16).

Wybierając osobę, której naturalne skłonności były w kierunku ostrożności, krytycyzmu raczej niż łatwowierności, Pan pozwolił odczuć wielu o podobnym usposobieniu podczas Wieku Ewangelii, iż ich niezdolność do łatwego przejawiania wiary nie będzie stać na przeszkodzie ich nadziejom zostania przyjętym w Umiłowanym.

Nie przetrwały żadne jasne zapisy o działalności Tomasza po ukrzyżowaniu Jezusa i Dniu Pięćdziesiąticy. Wczesnochrześcijański pisarz Orygenes (ok. 185-254) mówi, iż Tomasz głosił w Partii, a Hieronim (ok. 340-420) pisze, iż usługiwał on w Persji. Późniejsze tradycje mówią, iż usługiwał on w Indiach i że „Chrześcijanie od Św. Tomasza, z Malabaru” utrzymują, iż był on ich założycielem, a kapliczka niedaleko Madras wskazuje miejsce jego męczeńskiej śmierci.

Obecnie poza wszelkim „wątpieniem” Tomasz jest ze swoim Panem w miejscu dla niego przygotowanym.

Odnośniki

R 5236-7

Mateusz (? - ?)

Chociaż w umysłach chrześcijan zajmuje wybitne miejsce dzięki swej Ewangelii, z którą związane jest jego imię, niewiele wiadomo o życiu Mateusza. Kiedy Jezus zaprosił go, by został jego naśladowcą (Mat. 9:9) praktykował on swoją szczególną pracę jako urzędnik celny dla Rzymskiego rządu. Najprawdopodobniej słyszał o Jezusie zanim został powołany. Jezus najwyraźniej widział w jego sercu uczciwość intencji, która uczyniła go godnym tego wielkiego przywileju Apostolstwa.

To, że tylko Mateusz mówi o swoim poprzednim zajęciu jako celnika wskazuje na jego pokorę. To, iż celnik został wybrany ilustruje bezstronność Pana i wskazuje na uczciwość Mateusza, pomimo ogólnej reputacji jaką cieszyli się ci pogardzani słudzy rzymskich panów. Pierwotnie nazywał się Lewi, ale po powołaniu go do Apostolstwa znany był jako Mateusz („dar Boży”; Marek 2:14; Łuk. 5:27).

Jak być może umarli...

Pismo Świąte i tradycja mówią, iż -

Andrzej został przywiązany do krzyża w kształcie litery X w 60 r. n.e. (Flaga Szkocji, której Andrzej jest patronem, jest krzyżem w kształcie litery X.)

Bartłomiej (Natanael) został żywcem obdarty ze skóry w Armenii w 71 r. n.e.

Jakub, brat Jana, został ścięty przez Heroda Agrypę w 44 r. n.e. (Dz. Ap. 12:2)

Jakub, syn Kleofasa, został rzucony ze szczytu świątyni, a potem ukamienowany na śmierć, w 65 r. n.e.; inna relacja mówi, iż został „rozcięty piłą na dwoje”

Jan zmarł ze starości w Efezie, około 100 r. n.e.

Juda (Tadeusz) został śmiertelnie przeszyty strzałami w Armenii w 80 r. n.e.; inna relacja mówi, iż został zatłuczony pałkami na śmierć.

Mateusz został zabity mieczem w Partii, w pierwszym stuleciu.

Piotr został ukrzyżowany głową do dołu w 66 r. n.e. (Jana 21:18, 19)

Filip został powieszony na słupie w Hierapolis, we Frygii, w 80 r. n.e.; inna relacja mówi, iż został ukrzyżowany.

Szymon Zelotes został zabity w Persji, data jego śmierci jest nieznana, albo przez ukrzyżowanie, albo „rozcięcie piłą na dwoje.”

Tomasz został zabity włócznią w Indiach, w pierwszym wieku.

Paweł został ścięty w Rzymie w 66 r. n.e.

Judasz Iskariot powiesił się (Mat. 27:5)

Reputacja naszego Pana jako tego, który przestaje z celnikami i grzesznikami być może zaczęła się przy tej okazji, skoro Mateusz od razu przygotował kolację w swoim domu dla Jezusa i swoich własnych przyjaciół oraz znajomych (Mat. 9:10). Faryzeusze, będąc cyniczni, krytyczni i szukający wad u innych, zarzucali uczniom, że gdyby Jezus był sprawiedliwy, nie przebywałby w takim towarzystwie. Pan odpowiedział, że nie zdrowi, lecz chorzy potrzebują lekarza, jak również okazja ta dała mu sposobność wygłoszenia im bardzo krótkiego kazania na podstawie tekstu Ozeasza 6:6, mówiącego o tym, iż nie przyszedł On wzywać do pokuty sprawiedliwych, lecz grzeszników.

Nie ma godnych zaufania informacji o późniejszej historii Mateusza. Powszechnie uznaje się, iż jest on autorem ewangelii noszącej jego imię, lecz w samej ewangelii niewiele jest faktów, które rzuciłyby jakiegokolwiek światło na datę jej powstania. Ireneusz (ok. 130-202) poświadcza, iż została ona napisana „kiedy Św. Piotr i Św. Paweł głosili w Rzymie i zakładali kościół,” co wskazywałoby na około 63 rok.

Chociaż na Mateusza patrzy się jako na jedno z mniejszych światła wśród Apostołów podczas głoszenia przez nich Królestwa za dni służby Jezusa na ziemi, jego praca w spisaniu „dobrej nowiny” dla potomności na pewno zyskała mu lśniąca miejsce w Gwieździe Efezu.

Odnosińniki

R 2260, 4587

Jakub Mniejszy (? - ?)

Ten Jakub, syn Alfeusza, jest tylko wymieniony jako jeden z Dwunastu (Mat. 10:3; Mar.3:18; Łuk. 6:15). W Piśmie Świętym nie jest zapisany żaden wypadek z jego życia.

Jego tytuł „Mniejszy” (lub „Mały”) może odnosić się do jego niskiego wzrostu, lub może sugerować, iż był on młodszy od Jakuba, syna Zebedeusza. Jego matka, Maria, była wśród pobożnych kobiet, które szły za Jezusem z Galilei służąc Jego potrzebom i bez wątpienia potrzebom Apostołów. Jakub Mniejszy cieszył się błogosławieństwem rodziny w pełnej harmonii z tymi rzeczami, jakich on sam nauczył się od Mistrza, bowiem jego brat Juda także był Apostołem (Mat. 27:56; Łuk. 24:10).

List Jakuba, o którym historyk Euzebiusz (ok. 260-340 r.) mówi, iż jest pierwszym z tak zwanych listów katolickich, czyli powszechnych, jest przedmiotem zacieklego i długiego sporu odnośnie jego autorstwa. Drugi Jakub, syn Zebedeusza, został zgładzony za panowania Heroda Wielkiego około 44 r., a Jakub brat Pana nie był Apostołem, dlatego też tym, który ten list napisał, był Jakub Mniejszy.

Wielu przypuszcza, iż istniał konflikt doktrynalny pomiędzy Pawłem i Jakubem, pierwszy utrzymywał, iż wiara jest najważniejszą cechą Chrześcijaństwa, drugi podkreślał, iż uczynki mają pierwszeństwo. Konflikt ten jest bardziej urojony niż rzeczywisty.

Najwyraźniej Jakub był bardzo praktycznym człowiekiem, a trzeci rozdział jego listu jest powszechnie uznawany za jedną z najbardziej dogłębnych rozpraw o mocy mowy. Zaiste, nawet gdyby nie dokonał niczego innego, „Jakub Mały” zasługiwałby na miano nosiciela światła dla Kościoła.

Odnosińniki

E12:86

R4377: 2, 5; 4380:3

Tadeusz (? - ?)

Tadeusz, jeden z bardziej nieznanymi Apostołów, jeśli chodzi o zapis Pisma Świętego, jest wymieniony pod tym imieniem tylko dwa razy (Mat. 10:3; Mar. 3:18). Mateusz nazywa go „Lebeuszem, nazwanym Tadeuszem” [„którego nazwisko brzmiało Tadeusz” -

według KJV], podczas gdy Marek mówi o nim używając tylko nazwiska. Najwyraźniej był on powszechnie nazywany Juda, lub Judaszem i był bratem Jakuba Mniejszego, a tym samym synem Alfeusza (Łuk 6:16; Dz. Ap. 1:13).

Zapis Pisma Świętego nic nie mówi o powołaniu go do Apostolstwa. Jedyne wydarzenie jego dotyczące polega na pytaniu postawionym przez niego Jezusowi (Jana 14:22). Było to podczas mowy Pana do Apostołów wygłoszonej pomiędzy obchodzeniem Święta Przejścia w górnym pokoju a przybyciem do Getsemane. Jezus powiedział im, „... a kto mię miłuje, będzie go też miłował Ojciec mój; i ja go miłować będę, i objawię mu siebie samego.” Zmieszany, Juda pyta, „Panie! cóż jest, że się nam objawić masz, a nie światu?” Relacja ta podkreśla, by nie mylić tego Judasza z Iszkarjotem.

O życiu Tadeusza po ukrzyżowaniu Jezusa nie wiadomo nic pewnego, oprócz tego, iż napisał list (List Ap. Judy) pełen żywych napomnień „... od Boga Ojca poświęconym i w Jezusie Chrystusie zachowanym i powołanym” (w. 1). Sam Tadeusz jest zaiste jednym z tych poświęconych, zachowanych i powołanych.

Odnosińniki

E12:86

R 3044: 2

Szymon Zelotes (? - ?)

Pozornie był nieznanym członkiem apostołskiego grona, nic pewnego nie wiadomo o Szymonie Zelocie, oprócz faktu, iż został policzony z Dwunastoma (Łuk. 6:15; Dz. Ap. 1:13). Jego nazwisko Zelotes może wskazywać na możliwy wcześniejszy związek z grupą znaną jako Zeloci, chociaż Pismo Święte milczy w tej kwestii.

Szymon jest dwa razy nazwany „Kananejczykiem” (Mat. 10:4; Mar. 3:18). Nie powinniśmy tego uważać za imię pogańskie, gdyż jest to aramejskie słowo oznaczające „gorliwość” i dlatego ma takie samo znaczenie jak „Zelotes.”

Tradycja utrzymuje, iż Szymon Zelotes głosił Ewangelię po całej Afryce Północnej od Egiptu do Mauretanii, i że w swych podróżach dotarł nawet aż do Wysp Brytyjskich, gdzie poniósł śmierć męczeńską.

Wszystko, co możemy wiedzieć o nim na pewno, ogranicza się do tego, że głosił Królestwo Niebios w miastach i wioskach swej ojczyzny zaginionym owcom z domu Izraelskiego, jak nakazał nasz Pan podczas swej służby na ziemi, i że był wśród tych, których Zbawiciel polecił Niebiańskiemu Ojcu w Swej arcykapłańskiej modlitwie (Jana 17:6-12) na krótko przed tym, nim został zdradzony.

Szymon w zdobywaniu aprobaty Mistrza był bez wątpienia niezawodnie gorliwy w służbie Prawdzie.

* * *

Redaktor wyraża uznanie za pomoc w pracach badawczych i przygotowawczych, jakiej w związku z tym artykułem udzielili bracia z brytyjskiego oddziału Ruchu.

Koniec Okresu Smyrny

W *Teraźniejszej Prawdzie*, Wrzesień-Październik 2000 r. {*The Present Truth* 1999, 70), w artykule „Siedem Kościołów” począwszy od strony 73 zostało podane, iż okres smyrneński Kościoła zaczął się w 69 r., a skończył w 325 r. Ta data 325 r. została także podana na liście 49 Członków Gwiazdnych na stronie 77 w tym samym numerze. Otrzymaliśmy pytania dotyczące widocznej zmiany z poprzednio przedstawianej daty roku 313 na rok 325.

Jak zostało odnotowane w literaturze Prawdy i jest poświadczane przez świecką historię, dekada od roku 303 do 313 była okresem srogich prześladowań kościoła chrześcijańskiego. To prześladowanie zakończyło się na skutek interwencji Konstantyna, cesarza rzymskiego, który nawrócił się na chrześcijaństwo w 313 r. Prześladowanie chrześcijan, rozpoczęte przez Dioklecjana, nie było rygorystycznie realizowane na zachodzie i do 306 r. skończyło się na całym zachodzie; trwało we wschodniej prefekturze dopóki Konstantyn nie zainicjował w 313 r. Edyktu Mediolańskiego, który formalnie uznał chrześcijaństwo za jedną z dozwolonych religii. Ta data, rok 313, zazwyczaj była podawana w literaturze Prawdy jako koniec okresu Smyrny.

Argumenty na korzyść roku 325

Dlaczego zatem artykuł, o którym mowa, podaje rok 325 jako datę końca Smyrny? Jest kilka powodów.

1. Do roku 325 Imperium Rzymskie, wschodnie i zachodnie, zostało zjednoczone pod panowaniem Konstantyna.
2. Sobór Nicejski zwołany przez Konstantyna był pierwszym soborem powszechnym kościoła chrześcijańskiego.
3. Na tym soborze oficjalnie usankcjonowano doktrynę o jedności Ojca i Syna, podstawę nauki o Trójcy (E10, str. 28).
4. Dаты innych okresów kościoła są różnie podawane w literaturze Prawdy. Na przykład, daty okresu Smyrny są podane jako lata 69-313 (E9, str. 11), i 70 r. do „około” 313 r. (P'39, 2; E13, str.9). Okres Pergamonu jest podany jako lata 3/3-799 (Eli, str. 425) i 318-199 (P'44,179; patrz także artykuł „Kaźda gwiazda - Wielość Członków,” przedruk który znajduje się w tym samym numerze, który rozważamy, *Teraźniejsza Prawda*, Wrzesień-Październik, str. 71).
5. Okresem następującym po okresie Smyrny był Pergamon, którego nazwa oznacza ziemskie wyniesienie. Jak zauważono na str. 74 numeru Wrzesień-Październik, kolumna 2, par. 1:

Podczas tego okresu, kiedy kościół nominalny stawał się popularny, prawdziwi chrześcijanie byli poddawani próbom i badani przez wprowadzenie i rozwijanie idei papieskich i pogańskich.

Sobór nicejski w 325 r. był z pewnością ważnym wyznacznikiem w tym aspekcie. Na tym soborze nauka Ariusza mówiąca, że Syn jest stworzoną istotą oddzielną od Ojca, została odrzucona na korzyść nauki Atanazego, mówiącej, iż Ojciec i Syn są sobie równi i współwieczni.

Inne postulowane daty

Na korzyść roku 313 jako końca okresu Smyrny przemawia Edykt Mediolański wydany w tym roku oraz ko-

niec 10 lat szczególnych prześladowań (Obj. 2:10). Na korzyść roku 318 przemawia to, iż jest on podawany jako rok, w którym działalność rozpoczął Ariusz, ksiączę okresu Pergamonu, co może wyjaśniać dlaczego br. Johnson przedstawia lata 318-799 jako zasięg tego okresu, jak zostało odnotowane powyżej (P'44, 179). Jednakże spostrzeżenie to gmatwa tym bardziej to zagadnienie, bowiem obydwie daty - związane z innymi wydarzeniami - nie mogą być równie poprawne. A zatem, rok 325 jest kompromisem powstałym w wyniku skomplikowanego procesu przeglądu i przewartościowania wielu kwestii koniecznych podczas przygotowywania artykułu, o którym mowa.

Dwa artykuły ze Strażnicy podają zarówno rok 323 (Z'83,4,kol. 1 {R491}), jak i rok 325 (Z'16,346,kol. 1 {R 5992}). Jednakże artykuły te wyszły spod pióra br. W.I. Manna (drugi z nich nie jest mu przypisywany); uważamy te informacje za niepewne i nie opieramy się na nich.

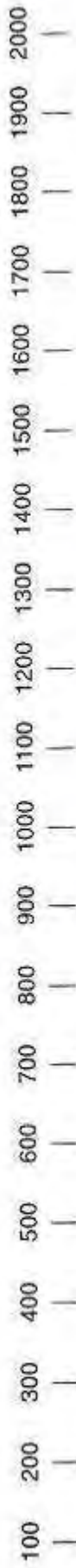
Ariusz jako Ksiączę

Przeciwko rokowi 325 podnoszony jest argument, iż Ariusz, jako Ksiączę okresu Pergamonu, musiałby zacząć swe dzieło jako Ksiączę w granicach tego okresu. Kwestia ta jest dobrze rozumiana (E8, 672, 673). Jednakże można wytoczyć podobną sprawę przeciwko Janowi Wesselowi, który rozpoczął swą chrześcijańską służbę zanim zaczął się filadelfijski okres kościoła, w granicach tego okresu przeżył on jako jego Ksiączę tylko 10 lat. Dla porównania, Ariusz żył 11 lat po 325 r., został zgładzony w 336 r. Miejmy w pamięci, że początek pracy któregośkolwiek z Ksiączę, z reguły, nie zaznacza daty początkowej okresu Kościoła, w którym zostaje wykonana większość ich pracy. Smyrna mogła się zamykać stopniowo, a Pergamon otwierać stopniowo (E8,246,247).

Według niepublikowanej listy z Domu Biblijnego z 1949 r. użytej w przygotowywaniu *Present Truth* {*Teraźniejszej Prawdy*}, Wrzesień-Październik, Ariusz rozpoczął swą służbę w 311 r. (co poświadcza historia świecka), co w ten sposób umieszcza go przed końcem ogólnie przyjętej daty końca okresu Smyrny. Br. Johnson we wzmiankach już cytowanych, podaje rok 318 (patrz także E5, str. 68). A zatem nie jest jasne, w którym roku Ariusz rozpoczął swą pracę *jako Ksiączę*. Podobnie co do okresu Filadelfijskiego, omawiany artykuł zauważa (str. 70, kol. 1), iż trzy daty, 1517 (P'36, 124), 1492 (E6, 383) i 1479 (E10, 86) były dyskutowane przez br. Johnsona. Dwie pierwsze daty, 1517 i 1492, gdyby zostały przyjęte, wykluczyłyby Jana Wessela jako Księcia z okresu Filadelfijskiego.

Biorąc pod uwagę różnice i rozbieżności w datach służby wielu członków gwiazdnych, rok 325 został uznany w czasie publikowania tamtego numeru za trafny jako zarówno punkt dzielący jak i początkowy w kontekście owej prezentacji. Nie upieramy się przy nim, i jesteśmy zadowoleni zarówno z roku 325, jak i 313. Czytelnik sam może zdecydować w oparciu o przedstawione dowody. Na drugiej stronie przedrukujemy wykresy z *Teraźniejszej Prawdy*, Wrzesień-Październik.

Siedem Gwiazd – Obj. 1:20

CZŁONKOWIE GWIEZDNI OKRESU MIĘDZY ŻNIWAMI

29 69	313	799	1309	1479	1874	
PAWEŁ Piotr Andrzej Jakub Jan Filip Bartłomiej Tomasz Mateusz Jakub Mniejszy Tadeusz Szymon Zelotes	JAN Polikarp Ireneusz Tertulian Hipolit	ARIUSZ Macedoniusz Tychoniusz Jowinian Kassian Adelbert Desyderiusz	KLAUDIUSZ Ratramnus Alfred Dunstan Berengar Abelard Arnold Waldo Grosseste	MARSYLIUSZ Tauler Wycliffe Huss	WESSEL Savonarola Luter Zwingli Hubmaier Cranmer Servetus Browne Fox John Wesley Thomas Campbell Miller	RUSSELL JOHNSON

Uwaga: Imiona podane wytłuszczoną czcionką oznaczają ksiągę. Zobacz Mich. 5:5, Tom E 9, str 33, par. (29)

PYTANIA BIBLIJNE

URZĄD BISKUPA I STARSZEGO JEST TYM SAMYM

Czy według Pisma Świętego istnieje jakakolwiek różnica pomiędzy urzędem biskupa i starszego?

W powszechnym użyciu w kościele nominalnym, i nie tylko, istnieje znaczna różnica pomiędzy nimi, lecz zgodnie z Biblią nie ma różnicy w urzędzie określonym tymi dwoma terminami. Wynika to w sposób oczywisty z następujących faktów:

1. Te dwa greckie terminy odnoszą się do tego samego urzędu.

Słowo zwykle tłumaczone „biskup” to *episkopos*, od *epi*, co znaczy na lub ponad oraz *skopos*, co znaczy nadzorca, strażnik. Dlatego też biskup jest nadzorcą.

Słowo powszechnie tłumaczone na „starszy” to *presbuteros*, co dosłownie oznacza *starszą, bardziej dojrzałą osobę*. W kościele lokalnym starszy jest wybieranym sługą, który — bez względu na to, czy jest starszy wiekiem, czy nie—jest uważany za bardziej dojrzałego pod względem zalet wymaganych do pełnienia tego urzędu, taki który jest zdolny służyć odpowiednio duchowym interesom kościoła lokalnego. Słowo biskup odnosi się bardziej do ciężaru lub znoju tej służby, a słowo starszy do *zaszczytu* tego urzędu.

2. Terminy biskup i starszy są w Biblii używane wymiennie. Te same osoby, które są nazywane starszymi (*presbuteroi*) w Dz. Ap. 20:17, w wierszu 28 są nazwane „nadzorcami” (*episkopoi*). Podobnie termin starsi z Tyt. 1:5 odpowiada terminowi biskup z wersetu 7 oraz kwalifikacjom podanym w wersetach 6-9. Urzędy te są także przedstawione w 1 Piotra 5:1-4 jako odnoszące się do tych samych osób.

3. Apostoł Paweł zwracając się do Filipian (1:1) i nie używając wcale greckiego słowa na starszych, wyraża się o nich jako o nadzorcach, biskupach (*episkopoi*). W ten sposób mówi o wszystkich urzędnikach kościoła w Filipii jako o biskupach i diakonach. Liczba mnoga słowa biskup tutaj, tak jak w Dz. Ap. 20:28, dowodzi oczywiście, że Apostoł nie używał tego słowa w dzisiejszym, kościelnym znaczeniu biskupów, których nie ma wielu w jednym zborze, lecz używał go w znaczeniu starszych.

4. Apostoł Paweł w 1 Tym. 3:1-13 wymienia tylko dwa urzędy w lokalnych zborach, nazywając pierwszy biskupami (wersety 1-7), a drugi diakonami i diakonisami (wersety 8-13).

W ten sposób jasne jest, że Biblia naucza, iż nie ma różnicy pomiędzy urzędem biskupa a urzędem starszego; gdyż oba terminy odnoszą się do tych samych osób, które są nadzorcami i osobami bardziej dojrzałymi pod względem zalet wymaganych do pełnienia tego urzędu. Z powodu rozpowszechnionego i ogólnego

niewłaściwego użycia terminu biskup, jako odnoszącego się do o wiele wyższego urzędu w kościele, niż ten, jakim jest lokalny starszy, nie używamy go, lecz preferujemy termin starszy dla zaznaczenia głównego urzędu w kościele lokalnym.

Niektórzy zastanawiają się, dlaczego starsi nie są wymienieni na liście sług kościoła podanej w 1 Kor. 12:28 i Efez. 4:11, skoro jest to lepszy termin.

Ponieważ (1) Biblia używa terminu starszy również dla urzędów wyższych, niż urząd starszego lokalnego, to znaczy dla urzędu dwunastu Apostołów (1 Piotra 5:1; 2 Jana 1; 3 Jana 1) oraz urzędu starszych kościoła powszechnego, lecz nie Apostołów — „drugorzędnych proroków” — którzy również służyli kościołowi w ogólności (takich jak Barnaba, Tymoteusz, Tytus i inni; E.6, s. 103-106; E.7, s. 277-298); oraz ponieważ (2) starsi nie zostali wymienieni w 1 Kor. 12:28 i Ef. 4:11, wynika stąd, że jasność co do tego, kto jest rozumiany przez określenie „pasterze i nauczyciele” usprawiedliwia nieobecność słowa starsi w tych wersetach. „Pasterze i nauczyciele” — lokalni starsi — mają jako swą istotną funkcję nauczanie i inną opiekę pasterską w lokalnych kościołach.

METODA WYBORU STARSZYCH ZBOROWYCH

Czy jest rzeczą właściwą by starszy lub starsi wybierali i polecali wszystkich kandydatów do wyboru na starszych i diakonów, na których później głosuje zbór?

Byłaby to pewna forma *prezbiterianizmu*, rządu starszych, w odróżnieniu od eklezjaizmu. Eklezjaizm jest aprobowaną przez Biblię doktryną mówiącą, iż każdy zbór jest, pod głową Chrystusa, panią swoich własnych spraw, włączając nominowanie, a następnie głosowanie przez podniesienie ręki na wszystkich kandydatów na starszych, diakonów lub innych sług, w zupełnej niezależności.

Jak zostało wykazane w tomie 6 *Nowe Stworzenie*, s.276-283, słowo przetłumaczone w Biblii Króla Jakuba (KJV) w Dz. Ap. 14:23 jako „wyznaczyli” jest *cheirotoneo*, co znaczy „wybierać przez wyciągnięcie ręki” (Young). Thayer oddaje je jako „głosować przez wyciągnięcie ręki”. Liddell i Scott podają je jako „głosować na, wybierać, właściwie przez pokazanie ręki”. Strong definiuje rdzeń tego słowa jako „wyciągający rękę lub głosujący (przez podniesienie ręki)”. Rotherham oddaje je jako „naznaczając im w każdym zgromadzeniu starszych przez głosowanie”. Wydaje się zatem jasne, że każde lokalne zgromadzenie (lub zbór) głosowało niezależnie.

Ci, którzy twierdzą, iż starsi powinni rządzić zborami i być w nich dyktatorami, a nie poddawać sprawy zborowi do zadecydowania przez głosowanie przez podniesienie rąk — ci, którzy opowiadają się za prezbi-

terianizmem - często cytują Żyd. 13:17 i 1 Tym. 5:17 jako dowody na to, że starsi mają rządzić i dyktować warunki zborom. Może się wydawać, iż teksty te, tak jak są one przedstawione w KJV, popierają ich pogląd. Lecz nie czyni tego lepsze tłumaczenie.

Jak jest to pokazane w E.6, s. 428, lepszy przekład Żyd. 13:17 nie brzmi „bądźcie posłuszni tym, którzy wami rządzą i poddawajcie się im,” lecz „dajcie się przekonać swoim przywódcom i pozwólcie się prowadzić.” Rotherham oddaje ten tekst „Bądźcie ulegli tym, którzy są wam przewodnikami i poddawajcie się im.”

1 Tym. 5:17 powinien brzmieć „dobrze przewodniczą” (Rotherham) zamiast „dobrze rządzą”, jak jest to w KJV (E6, str. 591). Jak stwierdza br. Russell, „Nic tu z pewnością nie sankcjonuje autokratycznego rządu, lub dyktatorskiego zachowania; cichość, delikatność, nieskwapliwość, braterska uprzejmość i miłość muszą być wyróżniającymi się kwalifikacjami tych, którzy są uznawani za starszych. W każdym względzie muszą oni być wzorami dla trzody. Jeśli zatem byłiby dyktatorscy, wzór dla trzody byłby taki, że wszyscy powinni być dyktatorscy; lecz jeśli byliby cisi, nieskwapliwi, cierpliwi, delikatni i miłujący, wtedy zgodnie z tymi cechami byłiby ilustracją dla wszystkich” (Tom 6, str. 301, 303).

Ci, którzy wierzą w autokratyczne rządy biskupów lub starszych, tak jak Episkopalia, Świadkowie Jehowy i inni, często wskazują na Tytusa 1:5 jako tekst podtrzymujący ich naukę i praktykę wybierania starszych bez głosowania zboru. Ten fragment Tytusa 1:5 brzmi: „w rząd dobry wprawił i postanowił po miastach starszych, jakom ci ja był rozkazał.” Apostoł Paweł z pewnością nie dałby Tytusowi „polecenia” lub instrukcji, by postępował inaczej, jak tylko używając metody „cheirotoneo”, którą on sam postulował w tej kwestii, jak pokazano w Dz. Ap. 14:23 zacytowanych powyżej (Tom 6, str. 332, 335).

Niektórzy twierdzą również, iż wybór diakonów wspomniany w Dz. Ap. 6:1-6 dowodzi, że w rzeczywistości Apostołowie sami wybrali siedmiu diakonów, zamiast pozwolić głosować przez podniesienie rąk zgromadzeniu. Zauważmy jednak, że Apostołowie powiedzieli innym w zgromadzeniu: „Upatrzcie tedy, bracia, spośród siebie siedmiu mężów”. Zgromadzenie, a nie Apostołowie wybrało siedmiu diakonów. Potwierdza to także oświadczenie „I podobał się ten wniosek całemu zgromadzeniu, i wybrali Szczepana [i sześciu innych] . . . tych stawili przed apostołami”. Tak oto wydaje się, że nie żadna inna metoda, ale cheirotoneo została użyta.

ZGROMADZENIE APOSTOŁÓW Z DZIEJÓW APOSTOLSKICH 15 NIE JEST

PIERWOWZOREM CIAŁ KIEROWNICZYCH

Czy to, że odbyło się zgromadzenie Apostołów wspomniane w Dz. Ap. 15, które zdecydowało o niektórych sprawach Kościoła w ogólności, stanowi dla

ludu Bożego w dzisiejszych czasach pierwowzór i upoważnienie do posiadania ciał rządzących, rad i synodów w celu decydowania w sprawach doktryn i praktyk dla wszystkich lokalnych zborów?

Niektórzy cytują zgromadzenie z Dz. Ap. 15 jako upoważnienie do posiadania takich ciał rządzących. Jednakże Pismo Święte nie daje nam upoważnienia do posiadania ciał rządzących w Kościele. Opisane w 15 rozdziale zgromadzenie Apostołów i starszych nie było ciałem rządzącym w samym Kościele. Sprawy zostały odniesione do zboru w Jerozolimie, ponieważ apostołowie się tam znajdowali - i tylko apostołowie posiadali władzę „wiązań” i „rozwiązania” (Mat. 18:18) dla całego Kościoła w kwestiach doktryny i praktyki. Oczywiście, dzisiaj nie ma Apostołów. Żadne ciało przywódców nie ma prawa podejmowania decyzji wiążących dla całego kościoła.

UPRAWNIENIA ŚW. PIOTRA I INNYCH

Jaka jest różnica, jeśli w ogóle, pomiędzy (1) kluczami (Mat. 16:19), (2) prawem zawiązywania i rozwiązywania (Mat. 16:19; 18:18), i (3) prawem odpuszczania i zatrzymywania grzechów (Jana 20:23)?

1. Kościoły Rzymski, Grecki, Luterski i Anglikański utożsamiają wszystkie trzy; jednakże wydaje się, że istnieje znaczna różnica między nimi. Zauważmy, iż drugie i trzecie z tych uprawnień zostało dane wszystkim apostołom; lecz pierwsze zostało dane tylko Piotrowi. Dlatego też rozumiemy, że klucze zostały dane tylko Piotrowi. Klucz symbolizuje prawo do otwierania i zamykania rzeczy, o której mowa (Obj. 1:18). Fakty w tym przypadku dowodzą, iż Piotr został uprzywilejowany tylko jednym przywilejem, którego nie mieli pozostali apostołowie - wyłącznym prawem otworzenia wejścia na początku do embrionalnego Królestwa Bożego dla Żydów w dniu Pięćdziesiątnicy (pierwszy klucz) i dla pogan w domu Korneliusza (drugi klucz). (Patrz biografia Piotra w innym artykule tego numeru).

2. Rozumiemy, że prawo zawiązywania i rozwiązywania oznaczało wyłączone prawo Dwunastu Apostołów. To prawo lub władza uprawniało ich do nieomylnego podawania pod natchnieniem Kościołowi wieku Ewangelii doktryn, praktyk i organizacji, które musiały zostać obowiązkowo przez kościół przyjęte (prawo zawiązywania) i zwalniania go z wszelkich innych doktryn, praktyk i organizacji, zwłaszcza rozporządzeń Przymierza Mojżeszowego (prawo rozwiązywania).

3. Na koniec, rozumiemy, iż prawo odpuszczania i zatrzymywania grzechów jest uprawnieniem, jakie Pan Jezus daje każdemu poświęconemu, niezależnie od tego czy jest to apostoł, czy nie, by oznajmiał jako rzecznik Boga pokutującemu i wierzącemu grzesznikowi odpuszczenie grzechów i oznajmiał jako rzecznik Boży nie skruszonym, że ich grzechy nie są odpuszczone. Dlatego też każde z tych trzech praw jest oddzielne i odmienne od pozostałych.

Listy

Poniżej zamieszczamy sprawozdanie brata Juliusza Nielsena, naszego przedstawiciela w Danii z jego niedawnej podróży do Niemiec.

DROGI BRACIE HEDMAN: Moja żona i ja wyjechaliśmy z Danii moim małym samochodem 19 kwietnia około godz. 6.00 rano w bardzo burzowej i deszczowej pogodzie. Dojechaliśmy do Bad Ems w Niemczech około 9.00 wieczorem, po przejechaniu 1038 km, bardzo szczęśliwi z powodu wspaniałego ponownego spotkania z naszą drogą siostrą Maszczyk oraz braterstwem Janke. Pierwszą noc spędziliśmy u siostry Maszczyk, a 21 kwietnia przenieśliśmy się do pięknego Jugendherberge do bardzo wygodnego i ładnego dwuosobowego pokoju. Mieliśmy okazję spotkać się ze wszystkimi drogimi braćmi i siostrami.

Oczywiście natychmiast poszliśmy zobaczyć się z naszym drogim bratem Januszem Puzdrowskim, przekazując mu nasze najlepsze życzenia w związku z jego назначeniem na Przedstawiciela w Niemczech i zapewniając go o naszych modlitwach, gdyż wiemy z doświadczenia, iż kiedy Pan mówi „podejdz krok bliżej” może to być kielich zarówno szczęścia, jak i smutku.

Konwencja zaczęła się nabożeństwem porannym prowadzonym przez brata Piotrowskiego oraz serdecznym powitaniem brata F. Janke. Pierwszy wykład został wygłoszony przez naszego drogiego brata Woźnickiego na temat 1 Sam. 1:1-28. Ja wygłosiłem następny wykład na temat „Deszcz i dwie fazy Królestwa.” Brat P. Skroban przemawiał jako następny na temat Mat. 15:10-20.

Drugi dzień konwencji 22 kwietnia o godz. 9.00 rano rozpoczął się zebraniem pieśni i modlitw, a nasz drogi brat Woźnicki kontynuował swój wykład na temat 1 Samuela 1. Ja powiedziałem wykład po niemiecku na temat „Dlaczego tak niewielu naprawdę rozumie”; mam nadzieję, że drodzy bracia rozumieli mój niemiecki. Następny wykład wygłosił nasz drogi brat W. Janke na temat Jana 1:46,47. Dzień zakończył się bardzo ładnym symposium na temat Lutra, Zwinglego, Hubmajera i Serweta, wygłoszonego przez czterech bardzo dobrze przygotowanych braci.

Niedziela 23 kwietnia zaczęła się modlitwą i wysławianiem, a nasz drogi brat Woźnicki kontynuował swój piękny wykład z 1 Sam. 1. Później czas umilił nam bardzo dobry chór pieśnią „Wysławiajcie Pana”. Piękna usługa błogosławienia dzieci została przeprowadzona przez brata Woźnickiego, następnie brat Blecharczyk mówił na temat „Grzechu”, a nasz drogi brat Glasmann wygłosił ostatni wykład na temat 2 Kor. 8:9.

Ostatni dzień zaczął się zebraniem modlitw i świadectw prowadzonym przez brata A. Ryppa, po którym wygłosiłem ostatni wykład na temat „Modlitw wstawienniczych”. Po obiedzie nasz drogi brat Woźnicki przeprowadził zebranie pytań i odpowiedzi, podając odpowiedzi na wiele interesujących tematów. Nasz drogi brat P. Skroban zamknął konwencję podziękowaniami oraz jak zwykle, mieliśmy ucztę miłości.

Byliśmy bardzo wdzięczni Panu za tę konwencję i zasyłamy naszą miłość wszystkim drogim braciom i siostram, z którymi spędziliśmy wiele wspaniałych godzin u stóp Mistrza.

Byliśmy zaproszeni, by pozostać dłużej z drogimi braćmi w Bad Ems, lecz z powodu dużej ilości pracy w domu mogliśmy sobie pozwolić tylko na jeden dzień więcej. Byliśmy bardzo szczęśliwi, iż brat Daniel zabrał nas na wycieczkę samochodową nad rzekę Ren, gdzie mieliśmy okazję spojrzeć z góry ze wspaniałego i znanego na całym świecie szczytu „Lorelei”, jak również z kilku bardzo starych i wspaniałych fortec. Byliśmy bardzo wdzięczni naszemu bratu za tę wycieczkę.

Następnego ranka wyjechaliśmy z Bad Ems do domu, bardzo szczęśliwi i wdzięczni wszystkim drogim braciom i siostram, którzy uczynili naszą wizytę tak błogosławioną.

Twój brat z Jego łaski, Julius Nielsen (Pielgrzym).

DROGI BRACIE HEDMAN: Miłujące chrześcijańskie pozdrowienia!

Chcieliśmy tylko dodać, iż byliśmy bardzo zadowoleni ze wszystkich ulepszeń, jakie widzieliśmy podczas naszej wyprawy do Domu Biblijnego oraz okolic w czasie konwencji w Lionville. Wasze frontowe biura są dobrze zorganizowane, praktyczne oraz podobają mi się połączenia każdego z biur z innymi. Są wspaniałe, a duże okno w każdym z nich jest tak pięknym dodatkiem. Przyzwyczajenie się do tej zmiany zabierze trochę czasu, lecz do tej pory prawdopodobnie już nie jest ona dla Was niczym nowym.

Usunięcie starej „szkarady” [starej szopy - Red.] i zamknięcie starego basenu spowodowało, iż miejsce to może całkiem równać się z otaczającą okolicą i terenem.... miejsce wygląda na zadbane.

Największym zaskoczeniem był zielony magazyn. Jaka ogromna, piękna i praktyczna zmiana! Tylko pogratulować, zarówno pomysłów jak i jakości wykonania. Jaką przyjemnością musi być wykonywanie niezbędnych prac w tych nowych warunkach! Zaiste, Bóg pobłogosławił nasz Ruch we wszystkich tych usprawnieniach, a zwłaszcza dodatkową pomocą i oddaniem pomocników.

Dziękujemy drogiemu Panu za Was wszystkich, a także za to, iż przywrócił Cię do stosunkowo dobrego zdrowia, byś mógł kontynuować pracę na swoim stanowisku i utrzymywać pracę Epifanii na dobrej drodze.

Będę starał się trwać w mej służbie tak jak czyniłem to w przeszłości. Jeśli Pan da, postaram się uczestniczyć w następnych trzech konwencjach.

Jeszcze raz dziękuję Ci za wszystko, co dla mnie uczyniłeś i wyrażam moją miłość i ocenę dla Ciebie, drogi bracie. Br. Carl Seebald (Pielgrzym)

OKRUCHY Z PRZESZŁOŚCI

Na temat pogrzebu brata George'a W. Stetsona

Strażnica, listopad 1879 r.

Śmierć zmoęła naszego brata. Zmarł w swoim domu, w Edinboro w Pensylwanii 9 października 1879 roku. Chociaż wydarzenie to nie było zupełnie niespodziewane, gdyż od jakiegoś czasu był on poważnie chory, to jednak jego śmierć jest ciężkim ciosem dla jego licznych przyjaciół za granicą, jak również w kraju. Był umiłowany i szanowany przez mieszkańców miasta ze wszystkich denominacji, jak również przez zgromadzenie, którego był pastorem. Był wiernym podpasterzem zawsze utrzymują cym przed swoimi słuchaczami, jako wielką zachętę/bodziec do świętości i czystości życia, takiego, które jego własną duszę napełniało radością i pokojem i pomagało mu żyć „ponad światem” - mianowicie: ukazanie się Niebiańskiego Oblubieńca - Króla Chwały oraz nasze połączenie się z nim. Nasz brat był człowiekiem o nieprzeciętnych zdolnościach i poświęcił jasne perspektywy światowych i politycznych zaszczytów na rzecz tego, by móc głosić Chrystusa, kiedy chwała i piękno słowa Bożego zaświtały w jego sercu. Prawda wiele go kosztowała, lecz kupił ją z ochotą.

Usługa pogrzebowa (następnej niedzieli) odbyła się w „Normal Hall”, gdyż był obszerniejszy niż którykolwiek z miejscowych kościołów, które ze względu na szacunek dla zmarłego były zamknięte, a pastrowie brali udział w uroczystościach z tej okazji.

Spełniono ostatnie życzenie brata przed śmiercią, aby redaktor [brat Russell] tego czasopisma wygłosił kazanie pogrzebowe. Około tysiąc dwieście osób uczestniczyło w usłudze pogrzebowej, dając tym samym dowód głębokiego uznania, jakim darzony był nasz brat.

Jego rodzina i zgromadzenie będą odczuwać dotkliwie swą stratę, jednak nie będą smucić się jak ci, którzy nadziei nie mają.

Jeśli jesteś naczyniem złotym, a twój brat tylko drewnianym, nie myśl o sobie wysoko. To Bóg sprawia, że jesteś inny. Im więcej łaski Bóg okazuje, tym więcej wymaga pokory. Najbogatsze kopalnie to te, które są najgłębsze.

Uwaga: Brat Paul S. L. Johnson uczestniczył w tym pogrzebie; miał 6 lat (P'50, 181).

□ PT 688, 50-63

SKOROWIDZ WERSETÓW BIBLIJNYCH

występujących w Teraźniejszej Prawdzie w 2000 roku
(od nr 468 do nr 473)

1 księga Mojżeszowa	3 Księga Mojżeszowa	6	Rozdział 2	Rozdział 40
WERSET STRONA	cała	86	11	9
cała	Rozdział 1	36	21, 22	87
cały	3	55	Rozdział 17	Rozdział 46
Rozdział 2	Rozdział 2	Księga Jozuego	cały	cały
cały	1	Rozdział 13	3	39
23	Rozdział 3	22	1 Księga Kronik	Rozdział 68
23	1	74	Rozdział 11	20
25	Rozdział 16	Rozdział 15	4-9	Rozdział 73
24	5-10	83	2 Księga Kronik	26
23	11-14	Rozdział 18	Rozdział 11	Rozdział 76
74	88	28	Rozdział 11	3
Rozdział 5	4 Księga Mojżeszowa	83	4, 5	83
24	cała	Rozdział 22	Rozdział 21	Rozdział 91
85, 86	Rozdział 11	43, 59, 60	16	cały
Rozdział 14	7	cały	24	43, 60
18-20	Rozdział 12	1 Księga Królewska	Rozdział 32	11, 12
82	3	Rozdział 1	30	19
Rozdział 15	Rozdział 20	5-7	Rozdział 33	Rozdział 103
21	1-12	60	Rozdział 33	2
83	Rozdział 22-25	33, 38, 45	14	90
Rozdział 22	cały	24	Księga Ezdrasza	Rozdział 110
10-13	cały	Rozdział 16	Rozdział 4	1, 2, 4
84	74	Rozdział 16	cały	84
2 Księga Mojżeszowa	Rozdział 31	28-33	Księga Nehemiasza	Przypowieści
Rozdział 17	Rozdział 31	75	Rozdział 7	Salomona
6	16	40	cały	Rozdział 11
56	74	Rozdział 18	3	18
Rozdział 18	5 Księga Mojżeszowa	Rozdział 19	Księga Psalmów	4
2, 5, 6	cała	1, 2	Rozdział 7	25
24	66, 67	75	Rozdział 7	2
Rozdział 25	Rozdział 17	8-12	64	Rozdział 15
40	cały	21	83	23
86	cały	22	Księga Psalmów	60
Rozdział 47	cały	2 Księga Królewska	Rozdział 32	Rozdział 16
13-19	cały	8	8	
87	cały	60	60	

18 51	16, 17 90	Rozdział 11	31 55	19, 20 88
Rozdział 23	Rozdział 14	42 36	Rozdział 5	Rozdział 11
26 87	20-33 60	Rozdział 13	15 53	5 85, 86
Rozdział 25	Rozdział 18	1 18	Rozdział 6	Rozdział 13
11 60	1-18 59	Rozdziały 14-17	18 37	13 46
Księga Kaznodziei	15, 16 86	całe	List do Filipian	17 63
Salomona	18 72	Rozdział 15	Rozdział 2	List Jakuba
Rozdział 4	Rozdział 19	7 34	Rozdział 2	Rozdział 1
9-12 63	16-22 84	Rozdział 16	3 53	Rozdział 1
Księga Izajasza	Rozdział 22	33 19	Rozdział 3	5 35
Rozdział 26	42 78	Rozdział 17	14 86	27 60
16-18 78	Rozdział 23	cały 78	Rozdział 4	Rozdział 3
Rozdział 35	9 75	Rozdział 18	6 37	1 53
8 87	12 52	8 19	7 37, 40	Rozdział 4
Rozdział 40	Rozdział 24	11 18, 19	19 5	3 35
1, 2 83	cały 9	Dzieje Apostolskie	List do Kolosan	6 52
Rozdział 42	Rozdział 26	Rozdział 3	Rozdział 1	I List Piotra
1, 4, 6 19	34-36 18	19-21 8, 35	12-20 74	Rozdział 5
Rozdział 53	38 18, 19	Rozdział 5	26 8	6 52
5 18	39 19	1-11 72	Rozdział 4	I List Jana
Rozdział 60	41 19, 37	Rozdział 8	2 37	Rozdział 5
13 58	Rozdział 27	1-25 3	I List do	4 19
Rozdział 61	25 18	Rozdział 15	Tesaloniczan	7 78
1 35, 53	Ewangelia Marka	7-29 72	Rozdział 5	List Judy
Księga Jeremiasza	Rozdział 7	Rozdział 20	17, 18 36	3 74
Rozdział 31	24-30 3	28-30 74	II List do	14 85, 86
33, 34 36	Rozdział 9	List do Rzymian	Tesaloniczan	15 86
Księga Daniela	38-41 50	Rozdział 3	Rozdział 2	Objawienie Jana
Rozdział 2	Rozdział 10	25 44	13 72	całe 66-68
34, 35, 44, 45 9	17-31 5	Rozdział 4	1, 2 5	Rozdział 1
44 35	Rozdział 12	1-3 89	16 40	1 73, 75
Rozdział 5	31 43	Rozdział 8	I List do Tymoteusza	2 75
cały 23	Ewangelia Łukasza	17 46	Rozdział 2	11 73
24-28 78	Rozdział 2	28 35	Rozdział 2	12-16 75
Rozdział 12	10 60	Rozdział 12	1-6 35	13 73
1, 10 9	Rozdział 4	1 45, 50, 88	1-7 5	16 71, 73, 74
Księga Joela	18 35	I List do Koryntian	Rozdział 3	17 78
Rozdział 2	Rozdział 5	Rozdział 8	6 54	18 74, 75
28, 29 25	11 74	6 74	Rozdział 4	20 71, 75, 76
Księga Amosa	Rozdział 7	Rozdział 10	12 43, 60	Rozdział 2
Rozdział 8	36-50 4	4 56	II List do	1 73
11 75	Rozdział 10	Rozdział 11	Tymoteusza	7, 8, 10, 12, 14 74
Księga Micheasza	25-37 3	19 74	Rozdział 3	26, 27 9
Rozdział 5	Rozdział 11	Rozdział 14	10-13 75	Rozdział 3
5 72, 76	52 8	14-17 36	Rozdział 4	1-3, 7 75
6 72, 73	Rozdział 12	Rozdział 15	2 5	8, 12 78
Rozdział 6	47, 48 46	24-26 84	List do	14 74, 78
8 60	Rozdział 14	51 87	Hebrajczyków	22 78
Ewangelia Mateusza	4 47	II List do Koryntian	Rozdział 1-6	Rozdział 7
Rozdział 5	Rozdział 21	Rozdział 4	całe 82	17 24
44 36	9 35	4 88	Rozdział 2	Rozdział 12
Rozdział 6	24 35, 83	Rozdział 8	15 46	1 71
7 34	Rozdział 22	1, 2, 9 5	Rozdział 5	14 75
9-13 36	39-46 18	List do Galacjan	5, 6 84	Rozdział 14
10 35	42 34	Rozdział 3	7, 8 19	1 71
Rozdział 7	43 19	28 5	Rozdział 6	14 75
16-20 55	44 18	29 83	6 56	Rozdział 14
Rozdział 10	Ewangelia Jana	Rozdział 5	20 82	1 83
5 3	Rozdział 1	19-21 55	Rozdział 7	Rozdział 16
16 35	1 78	Rozdział 6	1, 2 82	12 25
38, 39 5	Rozdział 4	10 90	3-6 83	Rozdział 17
41, 42 2	4-43 3	List do Efezjan	5-19 84	15 25
Rozdział 12	23 37	Rozdział 2	6-8, 20-27 85	Rozdział 18
26-29 35	Rozdział 8	Rozdział 2	Rozdział 9	4 78
Rozdział 13	32 40	11-22 5	24 88	Rozdział 21
3 60	48 3	Rozdział 4	Rozdział 10	2, 3 83
		11-13 70	7 87	* * *

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez
Świecki Ruch Misyjny „EPIFANIA”

Niedziela, Poniedziałek, Wtorek
3, 4, 5 czerwca 2001 roku

ORŁÓWKA

Przewodniczący: br. Dymitr Markowec
Zastępca: br. Hryhorij Parylak

Niedziela, 3 czerwca

„Niebiosa opowiadają chwałę Bożą, a dzieło rąk
jego rozpostarcie oznajmuje. Dzień dniowi podaje
słowo, a noc nocy pokazuje umiejętność...”
-Ps. 19:2-5.

- 10.00–10.00 Nabożeństwo poranne..br. Anatolij Matiaszczuk
10.10–10.30 Powitanie..... br. Mychajło Roszko
11.00–12.00 Wykład.....br. Wasyl Matiaszczuk
12.30–14.00 Wykład..... br. Kazimierz Kielbowicz
14.00–16.00 Przerwa obiadowa
16.00–17.00 Wykład..... br. Stepan Łychowicz
17.30–18.30 Wykład..... br. Hryhorij Parylak
19.00–20.00 Pieśni religijne

Poniedziałek, 4 czerwca

„Aby doświadczenie wiary waszej daleko
droższe niż złoto, które ginie, którego jednak
przez ogień doświadczają, znalezione było wam
ku chwale, i ku czci i ku sławie w objawienie
Jezusa Chrystusa”
— 1 Piotra 1:7.

- 10.00–11.30 Zebranie
Świadectw.....br. Stepan Łychowicz
12.00–14.00 Sympozjum: PS. 81:2
1. Symbologia trąb.....br. Wasyl Pacaraniuk
2. Pieśń Mojżeszowa ... br. Anatolij Matiaszczuk
3. Pieśń Barankowa.....br. Mychajło Chilczuk
14.00–16.00 Przerwa obiadowa
16.00–17.00 Wykład..... br. Mychajło Roszko
17.30–18.30 Wykład..... br. Michał Łotysz
18.30–19.30 Pieśni religijne

Wtorek, 5 czerwca

„W tobie, Panie! Mam nadzieję”
— Ps. 31:2.

- 9.00–10.30 Zebranie
Świadectw.....br. Anatolij Matiaszczuk
10.45–12.00 Odpowiedzi
na pytania..... br. Dymitr Markowec
12.30–13.30 Wykład.....br. Mychajło Chilczuk
13.30–14.00 Zakończenie
- Uczta miłości.....br. Dymitr Markowec
14.15 Obiad

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez
Świecki Ruch Misyjny „EPIFANIA”

Piątek, Sobota, Niedziela
17, 18, 19 sierpnia 2001 roku

LWÓW

Przewodniczący: br. Hryhorij Parylak
Zastępca: br. Stepan Łychowicz

Piątek, 17 sierpnia

„Ducha nie zagaszajcie” - 1 Tes. 5:19.

- 11.00–11.20 Nabożeństwo poranne..... br. Wasyl Pacaraniuk
11.20–11.40 Powitanie.....-br. Stepan Łychowicz
11.40–12.40 Wykład.....br. Dymitr Markowec
13.15–14.15 Wykład.....br. Henryk Olekszy
14.15–16.30 Przerwa obiadowa
16.30–17.30 Wykład.....br. Mychajło Chilczuk
18.00–19.00 Pieśni religijne

Sobota, 18 sierpnia

„ Wszystkiego doświadczajcie, a co jest dobrego,
tego się trzymajcie” — 1 Tes. 5:21

- 10.00–11.30 Zebranie
Świadectw..... br. Mychajło Roszko
12.00–13.00 Wykład..... br. Stepan Łychowicz
13.00–15.00 Przerwa obiadowa
15.00–16.30 Sympozjum:
TYP I ANTYTYP NA WIEK TYSIĄCLECIA
1. Obozu..... br. Anatolij Matiaszczuk
2. Dziedzica.....br. Wasyl Pacaraniuk
3. Świątyni i Świątynicy
Najświętszej.....br. Mychajło Roszko
17.00–18.00 Wykład..... br. Michał Łotysz
18.00–19.00 Pieśni religijne

Niedziela, 19 sierpnia

„ Od wszelakiego podobieństwa złości
się wstrzymujcie ”
— 1 Tes. 5:22

- 9.00–10.30 Zebranie
Świadectw.....br. Mychajło Chilczuk
10.45–12.00 Odpowiedzi
na pytania..... br. Hryhorij Parylak
12.30–13.30 Wykład..... br. Wasyl Matiaszczuk
13.30–14.00 Zakończenie
- Uczta miłości..... br. Hryhorij Parylak